

bilist director de scenă s-ar putea să-l fi contaminat pe actor cu virusul regiei pe care a avut ambiția să o studieze, revenind la IATC pentru o a doua licență. Divertismentul încetează de a-i mai fi un hobby, devenindu-i "îndatorire de serviciu" o dată angajat la Departamentul de resort din TVR. Emisiunile sale încep să se detașeze pe măsură ce și semnatarul lor se desprinde de "Prima televiziune din viața ta", pentru a fi adoptat de PRO TV, unde urmează sisificul maraton matinal.

Ucenicia în entertainment-ul televiziv avea să-și arate roadele la nașterea emisiunii proprii: "Chestiunea zilei". Rețeta este pe cât de simplă pe atât de difi-

cilă, constând în selectarea unei știri oarecare din rutina evenimentelor "de senzație", dar și de substanță ascunsă, intrate în obișnuința vremurilor "de tranziție" postdecembristă și tardiv postmodernistă, când realitatea depășește orice imaginație, iar ficțiunea trece lesne drept actualitate fierbinte și viceversa. O mână de neprofesioniști talentați, impecabil conduși, îl secondează și chiar îl stimulează pe el, vedeta exclusivă și starul fenomenal, capabil să surprindă într-o biată scenetă comică pulsul exact al națiunii. Aplombul îi este inepuizabil – ce-i drept, nici mediul socio-politic nu-l face de rușine, fumizându-i subiectele "pe tavă". Prelu-

crarea rapidă, într-un creuzet original, ce decantează burlescul din grotesc și sarcasmul din sardonice, râsul din plâns, adevărul din speculație, se-n-tâmplă să mai dea și rebuturi, dar procentul lor e nesemnificativ și irelevant. Imperfecțiunile și le corijează de obicei din mers în edițiile succesive ale aceleiași seri, pentru a putea antologa săptămânal versiunile optime, adunate apoi într-un C.D. (deocamdată I și II !).

Premiul APTR e o binemeritată recunoaștere artistică a celui ce visează la un teatru de huzunar, oferindu-ne de un an și mai bine un foarte prețios și necesar cabaret politic la domiciliu.

I. C.

Sa scena amatorilor

A fi împreună

Festivalul Național de Teatru Neprofesioniști "Ștefan Bănică" de la Călărași (ajuns la cea de-a șaptea ediție) nu își găsește rădăcinile, tradiția, cum s-ar putea presupune, în "Cântarea României", ci în nevoia unor oameni cu veleități artistice de a-și petrece timpul liber împreună, încercând să evadeze din realitate în lumea mirifică a scenei. În felul acesta ei învață să comunice mai ușor, "vîndecându-se" de unele complexe, inhibiții. Deseori, actorii diletanți ating performanțe nebănuite, realizând spectacole memorabile. Și chiar dacă acestea nu ies întotdeauna din chingile mediocrității, jocul interpreților este marcat de o autentică dăruire, fiind de cele mai multe ori măcar veridic.

În acest context, faptul că trupe cu un anume prestigiu în mișcarea artistică de amatori fac efortul de a se întâlni, nu doar la Călărași, dar și la Caracal sau la Lugoj, adică mai ales acolo unde nu există teatre consacrate – teatrele populare

încercând și reușind întrucâtva să le suplinească absența – ni se pare extrem de important.

La Călărași, implicarea forurilor locale fiind mai puternică, a fost posibilă rămânerea tuturor echipelor pe parcursul celor trei zile de festival, astfel încât fiecare să poată urmări evoluția celorlalte. Un fapt demn de reținut este și calitatea repertoriului abordat, cuprinzând texte, clasice și moderne, precum **Nunta însângerată** de Federico Garcia Lorca (Teatrul Municipal "Traian Grozăvescu" Lugoj), **Elisabeta – din întâmplare o femeie** de Dario Fo (Cercul Militar Medgidia), **Omul cu floarea în gură** de Luigi Pirandello (Grupul de teatru "Eveniment" București), **Scenă în patru** de Eugen Ionescu (Teatrul "Ariel" Râmnicu-Vâlcea), piese românești, precum **Proștii sub clar de lună** de Teodor Mazilu (Teatrul Popular "Aurel Elefterescu" Călărași), **...Escu** de Tudor Mușatescu (Teatrul Popular Reghin), **Spectatorul condamnat la moarte** de

Matei Vișniec (Teatrul Popular Focșani), și chiar o premieră în România: **Tango, Monsieur ?** de Aldo LoCastro (Teatrul Municipal Caracal). Unele colective artistice sunt îndrumate de regizori și actori profesioniști, ceea ce ne face să credem că, în mare măsură, teatrele populare dau atenția cuvenită actului scenic, încercând să se apropie cât mai mult de performanța celor profesioniste.

Sigur că valoarea producțiilor văzute la Călărași este destul de eterogenă, câteva trupe (Focșani, Lugoj, Râmnicu-Vâlcea, Caracal) reușind să ne convingă de seriozitatea și talentul investite în zămislirea unor spectacole posibile. Lăudabilă ni se pare a fi, însă, mai ales pasiunea cu care acești interpreți (de diverse profesii) devin "actori" de dragul teatrului, pentru bucuria de a fi împreună, de a se exprima pe sine și în alt chip decât o fac în fiecare zi. Nu-i lucru puțin.

Marinela Tepuș